

Cauza 1/78

Patrick Christopher Kenny împotriva Insurance Officer

Obiectul: o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către National Insurance Commissioner, pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 7 din tratat și a anumitor dispoziții ale Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității

Situatia de fapt

Reclamantul, Patrick Christopher Kenny, cetățean irlandez, cu domiciliul în Marea Britanie, avea dreptul, în temeiul dispozițiilor National Insurance Act (NIA) din Regatul Unit, să primească, printre altele, prestații financiare în caz de boală sau incapacitate de muncă. Călătorind în Irlanda în iunie 1973, a fost încarcerat pentru nerespectarea condițiilor hotărârii unei instanțe irlandeze pentru o condamnare anterioară, a cărei executare fusese suspendată. Pe timpul executării pedepsei s-a îmbolnăvit și a primit îngrijiri medicale la un spital care nu aparținea penitenciarului. La revenirea în Marea Britanie, a solicitat plata prestațiilor în caz de boală în temeiul NIA din 1965 pentru perioada în care a fost spitalizat. Insurance Officer a refuzat să-i acorde sumele respective, invocând prevederile aceluiași act, care precizau că o persoană aflată în detenție nu poate primi astfel de sume de bani.

Dl Kenny s-a adresat National Insurance Commissioner, care a adresat Curții de Justiție următoarele întrebări:

- 1) În domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71, articolul 7 din Tratatul CEE are aplicabilitate directă în statele membre ?
- 2) Dacă instituția competentă a unui stat membru căreia i se cere, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) litera (b) sau cu articolul 22 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Regulamentul nr. 1408/71, să plătească prestații în bani, în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică, unui lucrător al unui alt stat membru, are dreptul:
 - a) să considere evenimentele care s-au desfășurat pe teritoriul unui alt stat membru ca echivalente ale unor evenimente corespunzătoare care s-au desfășurat pe teritoriul propriului stat, ca evenimente care, dacă au avut loc în propriul stat, au drept consecință anularea totală sau parțială a dreptului unui lucrător de a primi prestații și dacă
 - b) aceasta poate, în consecință, să refuze aceste prestații?
- 3) Dacă răspunsul dat la cea de-a doua întrebare este diferit în cazul în care lucrătorul respectiv este un resortisant al statului membru pe teritoriul căruia se găsește instituția competentă?

Argumentele părților

Pârâțul a menționat că, în conformitate cu NIA, pierderea dreptului unei persoane de a primi prestații în bani are loc chiar și în cazul în care detenția a fost efectuată în alt stat membru și indiferent dacă este sau nu resortisant al respectivului stat membru. Nicio dispoziție legală comunitară nu interzice aplicarea acestei dispoziții naționale.

În opinia pârâțului, instituția competentă dintr-un stat membru care are obligația, în temeiul Regulamentului nr. 1408/71, de a plăti beneficii financiare unui lucrător, indiferent dacă este

sau nu resortisant al respectivului stat membru, are dreptul de a trata faptele produse pe teritoriul altui stat membru ca echivalente cu faptele produse pe propriul teritoriu. În situația în care s-ar fi produs pe teritoriul său, acestea ar fi cauzat pierderea dreptului lucrătorului în cauză de a primi la plata prestațiilor. În consecință, instituția are dreptul să refuze plata acestor beneficii.

Comisia a menționat că la prima parte a celei de-a doua întrebări se poate răspunde că, pentru a se stabili, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului nr. 1408/71, dacă un lucrător migrant îndeplinește condițiile naționale ale unui stat membru pentru a primi prestații financiare în caz boală, respectivul stat nu poate decât să ia în considerare o perioadă de detenție care a avut loc în alt stat membru, cu mențiunea că, în situația în care detenția ar fi avut loc în statul în cauză, ar fi angajat pierderea dreptului de a primi respectivele prestații. La cea de-a doua parte a întrebării, răspunsul trebuie să fie afirmativ.

Referitor la prima întrebare, Comisia a considerat că articolul 7 din tratat are aplicabilitate directă în temeiul Regulamentului nr. 1408/71¹.

De asemenea, Comisia a menționat că răspunsul la cea de-a treia întrebare este negativ, în temeiul articolului 7 din tratat și al Regulamentului nr. 1408/71.

Motivarea instanței comunitare

Cu privire la prima întrebare

Curtea a menționat că, în temeiul articolului 7 alineatul (1), se interzice orice discriminare care are ca motiv naționalitatea în domeniul de aplicare al tratatului și fără a aduce atingere dispozițiilor speciale ale acestuia. Această normă a fost pusă în aplicare, în ceea ce privește lucrătorii salariați, prin articolele 48 – 51 din Tratatul CEE, precum și prin actele instituțiilor comunitare adoptate pe baza acestor articole și în special prin Regulamentul nr. 1408/71.

Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 prevede că persoanele care au reședința pe teritoriul unuia dintre statele membre și cărora li se aplică dispozițiile regulamentului au aceleași obligații și pot beneficia de aceleași prestații, în temeiul legislației de securitate socială a oricărui stat membru în aceleași condiții ca și resortisanții acestuia.

Obiectul acestei dispoziții este de a asigura, în conformitate cu articolul 48 din tratat, în favoarea lucrătorilor cărora li se aplică regulamentul, egalitatea în ceea ce privește securitatea socială, indiferent de naționalitate, eliminând orice discriminare în acest sens care rezultă din legislațiile naționale ale statelor membre.

Referitor la prima întrebare, Curtea a menționat că, în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71, articolul 7 alineatul (1) din tratat, astfel cum a fost pus în aplicare de articolul 48 din tratat și de articolul 3 alineatul (1) din regulamentul menționat anterior, este direct aplicabil în statele membre.

Cu privire la a doua și a treia întrebare

Articolul 19 alineatul (1) litera (b) reglementează dreptul la prestații în bani în cadrul asigurării de boală și de maternitate în cazul în care lucrătorul în cauză are reședința pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul competent.

Articolul 22, care reglementează cazurile în care un lucrător se îmbolnăvește pe parcursul sejurului într-un stat membru, altul decât statul instituției competente, prevede la alineatul (1) litera (a) punctul (ii) că, având în vedere, după caz, dispozițiile articolului 18, acest lucrător are dreptul „la prestații în bani acordate de instituția competentă în conformitate cu dispozițiile legislației pe care o aplică”.

¹Regulamentul nr. 1408/71 este direct aplicabil în toate statele membre.

Din aceste dispoziții rezultă că, sub rezerva punerii în aplicare a articolului 18 privind totalizarea, în vederea dobândirii, păstrării și recuperării dreptului la prestații, pentru perioadele de asigurare încheiate sub legislația altor state membre, legislațiile naționale au obligația de a stabili condițiile de dobândire, de păstrare, de retragere sau de suspendare a drepturilor la prestații de securitate socială, atâta timp cât aceste condiții se aplică fără discriminare resortisanților statului membru respectiv și celor ai celorlalte state membre.

Situația este diferită doar în cazul în care condițiile de dobândire sau de păstrare a dreptului sunt definite astfel încât acestea să nu poată fi îndeplinite decât de resortisanți sau, în cazul în care condițiile de retragere sau de suspendare a dreptului sunt definite astfel încât acestea să fie mai ușor îndeplinite de resortisanții altor state membre decât de cei ai statului instituției competente.

Prin interzicerea fiecărui stat membru să aplice, în domeniul de aplicare al tratatului, legislația sa în mod diferit în funcție de naționalitate, articolele 7 și 48 nu vizează eventualele diferențe de tratament care pot rezulta, de la un stat la altul, din diferențele care există între legislațiile diferitelor state membre, atâta timp cât acestea afectează toate persoanele care intră în sfera lor de aplicare, conform unor criterii obiective și indiferent de naționalitatea acestora.

Prin urmare, trimițând fiecare instituție „la legislația pe care o aplică”, articolele 19 alineatul (1) litera (b) și 22 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Regulamentul nr. 1408/71 respectă principiul nediscriminării menționat la articolele 7 și 48 din tratat și la articolul 3 alineatul (1) din același regulament.

Soluția instanței comunitare

- 1) **În domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71, articolul 7 alineatul (1) din tratat, astfel cum a fost pus în aplicare de articolul 48 din tratat și de articolul 3 alineatul (1) din regulamentul menționat, este direct aplicabil în statele membre.**
- 2) **Articolele 7 și 48 din tratat și articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 nu interzic ca instituțiile statelor membre – dar nici nu le obligă – să considere un eveniment care, în cazul în care s-a desfășurat pe teritoriul național, reprezintă o cauză de retragere sau de suspendare a dreptului la prestații în bani, evenimentul corespunzător producându-se pe teritoriul altui stat membru; decizia în această privință aparține autorităților naționale, cu condiția să se aplice indiferent de naționalitate și ca evenimentul menționat anterior să nu fie descris astfel încât să ducă, de fapt, la o discriminare față de resortisanții celorlalte state membre.**
- 3) **Răspunsul dat la a doua întrebare este valabil, de asemenea și în egală măsură, pentru situația în care lucrătorul în cauză este un resortisant al statului membru al instituției competente.**